

Capítol

1

(U2)

El professor de música, en Gustau Vallbona, escrivia les cinc línies d'un pentagrama a la pissarra. Era com si no hagués fet una altra cosa en la vida, perquè li sortien miraculosament iguals, perfectes, separades pel mateix espai. Això era una cosa que, sens dubte, els meravellava. De vegades, quan no hi havia adults a classe, intentaven fer el mateix. I era impossible que les cinc ratlles sortissin iguals. Una o altra es torçava. Una o altra sortia malament. Una o altra quedava separada més o menys de la resta. En canvi, ell... zas, zas, zas, zas i zas! Heu-les aquí.

Després, amb soltesa professional, les començava a omplir de notes, com ocells penjats als fils de les torres d'alta tensió que jalonaven els afores de la petita ciutat, malgrat que alguns l'anomenessin «poble gran».

Semblava mentida que de tot allò pogués sortir música.

El professor Gustau els va mirar de reüll.

La cara il·luminada.

El somriure feliç. Perquè, malgrat que semblava fer classe a una pila de pedres, ell era feliç. Un tipus sempre

esperançat que creia que, tard o d'hora, el rosec de la música penetraria en els seus caps.

Li agradava més la música que la mel a les abelles o un caramel a un nen. I es tractava de tota la música, TOTA, res d'elitismes. Clàssica, jazz, rock, fusions diverses... Deia que sense música no es podia viure, que era l'aliment de l'esperit, l'energia de l'ànima, el color de la vida, el tal i el tal altre. Cada classe era un cant d'amor per la seva assignatura, encara que ell no l'anomenés així.

L'anomenava despertar.

Alguns, malauradament, continuaven adormits.

Adormits amb els ulls oberts, perquè no entenien ni una paraula, per més que ho intentaven. Al capdavant, la música no era com les matemàtiques o la llengua. Quina importància tenia saber les notes o cantar o el que fos? Que serien músics? No. En canvi, les matemàtiques, malgrat que eren difícils, sí que servien per a alguna cosa. I també llegir i escriure. Això era bàsic.

Però la música...

Per això els suspenien tant o anaven tan justos en matemàtiques i en llengua.

A sota de les cinc línies del pentagrama, de sobte, el professor va traçar una sola ratlla i la va omplir de signes a una velocitat tremenda. Sortien més ràpid del seu cap que les paraules de la boca d'en Felip, que era una metralladora parlant.

Després es va girar cap a ells.

música era la seva vocació. El dia menys pensat gravaria un disc, triomfaria i posaria el nom de la ciutat en un mapa.

A més, no era insuportable.

No anava de guapa, malgrat que ho era.

Dos o tres la van mirar amb respecte per la seva saviesa.
Dos o tres més, abatuts.

Aquests últims eren els més negats.

La Irene, en Robert i l'Antoni.

Casualment seien junts, com si el destí els hagués acollit amb un dit babau i acusador.

El professor Gustau els va abastar amb una mirada trista.

—Antoni, com es diuen els signes que tenen durada però no tenen so?

L'Antoni es va enrojolar. Va estar a punt de dir «quilòmetres».

—Silencis —li va apuntar algú darrere seu.

—Això, silenci, Marta —la va renyar el professor abans de dirigir-se a en Robert—. On són els semitons de l'escala de DO?

En Robert es va empassar saliva i va fer cara de pensar-s'ho molt, però moltíssim. Tant que va deixar de respirar i va acabar vermell com un tomàquet.

—Entre MI-FA i SI-DO —va exhalar enmig d'una glopada d'aire el professor Gustau.

Ja no va voler ridiculitzar la Irene.

—Nois, nois!, no us adoneu que l'art us farà millors persones? Les pedres no s'emocionen veient un quadre

perquè no tenen ulls, ni escolten una simfonia perquè no hi senten. Però nosaltres sí que tenim ulls, i orelles, i sensibilitat! L'art és l'única cosa que ens fa millors, que ens acostava a tot d'una manera... única, especial! L'art ens dóna sensibilitat! I d'entre totes les manifestacions artístiques, la música és la més immediata i directa! Un quadre cal anar-lo a veure, a un museu o a un estudi, o cal observar-lo fotografiat en un llibre, encara que no és el mateix, i una pel·lícula exigeix un temps per veure-la, igual que un llibre per ser llegit. Però la música és a tot arreu: a la tele, la ràdio, pel carrer, en un ascensor, en un d'aquests maleïts cotxes amb les finestres abaixades i el volum a tot drap... És un regal!

—I quina necessitat hi ha de saber música perquè t'agradi una cançó o una d'aquestes coses simfòniques?

—Cap, és una opció, però saber alguna cosa no et fa mal, i encara més si es tracta d'art; al contrari, t'enriquirà la vida, i, creu-me, una vida rica i plena és molt millor. I no diguis «coses» simfòniques, un respecte!

Van esclatar a riure.

—Ja es posa transcendent —va mussitar l'Antoni.

—Ostres, Déu n'hi do com s'ho pren —va xiuxiuejar en Robert.

La Irene estava trista.

Li agradava el professor Gustau.

Era tan innocentment apassionat, jove, atractiu...

—Calleu i no compliqueu més les coses —va dir als seus dos companys.

—D'acord, tenim tot el curs per endavant per intentar canviar això —i el professor va encreuar els braços—. No és la primera vegada que ensopego amb llambordes a l'asfalt de la carretera de la música.

Estava a punt de sonar el timbre.

Cinc, quatre, tres...

—La setmana que ve vull que em porteu una llista amb les deu cançons que més us agraden ara mateix i els motius. I els motius raonats, res de perquè sí, o perquè flipu o...!

Dos, un...

El timbre.

Tots es van aixecar per sortir de l'aula de música, a la qual assistien només un cop per setmana, perquè la música, com sempre, estava supeditada a tots els plans d'estudi sense excepció, que la convertien en quelcom superflu i, en aparença, estèril.

El professor Gustau va intentar mantenir el somriure, però li va costar.

Li va costar molt.

De vegades semblava que la societat caminava... o corria cap al caos.

El buit existencial.

—Irene, Antoni, Robert, quedeu-vos —va dir de cop i volta.